

ІНТЕРАКТИВНИЙ ТЕАТР “15 ХВИЛИН ЖИТТЯ”

ВИСТАВА “ХВИЛИНА НА САМОТНІСТЬ”

(на екрані проектора годинник без стрілок та цифр)

Ведучий: Час... швидкий чи повільний... Непередбачуваний ...Давайте звіримо годинники. Дивно, чи не так? У кожного з нас свій час. А бувають люди, для яких час зупиняється, стрілки годинника відмовляються рухатися уперед, такі люди не можуть перейти до наступної сторінки свого життя і безпорадно чекають, доки час змилостивиться і знову рушить уперед. Так стається, бо вони відчують самотність.

(Звучить дитячий сміх. На сцену виходить дівчинка з великим плюшевим ведмедем).

Дівчинка: Мої батьки завжди зайняті, у них безліч справ. Бабуся з дідусем живуть далеко, я дуже рідко в них буваю. У мене багато іграшок, тато з мамою купують мені усе, що я захочу, але мені так самотньо... Я хочу, щоб вони частіше були поряд... Можливо, я нікому не потрібна?

(Цокання годинника. На екрані циферблат із цифрою “3”, дівчинка на сцені займає місце цифри «три» на умовному циферблаті. Звучить шкільний дзвінок. На сцену виходить школярка).

Школярка: Чому так недосконало влаштоване життя? У моменти, коли мені найбільше потрібна підтримка - я знову залишаюся одна. У мене немає друзів у школі. Хлопець, якого я кохаю, не звертає на мене жодної уваги, і від цього душа кричить і стискається від нестерпного болю. Тато нас залишив. Мама завжди зайнята: робота, робота, робота Я відчую, що час зупинився. Я самотня і нещаслива.

(Цокання годинника. На екранному циферблаті світиться цифра “6”, дівчина займає на сцені аналогічну позицію. Звук дощу. Виходить жінка з пакетом (у пакеті яблука) і парасолькою в руках).

Жінка: Дім-робота-магазин-дім-робота-магазин... ох і набридла мені ця примітивна циклічність... хіба я з доброї волі обрала собі такий шлях??... Півжиття вже минуло, і чого я досягла? Знайшла хоч якусь роботу, чоловік пішов з сім'ї, доньку я виховую сама. А часу поговорити з нею немає. Я наче

риба на суходолі - хапаю ротом повітря, спішу, лечу, а і нічого не встигаю. Сама, все сама. Ось і стою над цією безоднею самотності...

(Цокання годинника. На циферблаті з'являється цифра "9", жінка на сцені займає аналогічну позицію. Скрип дверей. На сцену виходить бабуся).

Бабуся: От і дожиласть... тепер одна в порожній квартирі, телевізор, пульт у руках... дивися до несхочу. На годиннику скоро північ. Час... я уже не помічаю його, для мене він утратив свою цінність. Коли ж промайнуло життя? Діти повиростали, роз'їхались, приїздить рідко. Я їх не звинувачую - кому потрібна стара жінка... А я ж їх, як пташенят у гнізді, ростила, оберігала, віддавала все найдорожче, що мала. А тепер залишилась сама... Я так боюся захворіти! Хто ж мене догляне? Це так страшно — померати на самоті...

(Цокання годинника. На циферблаті з'являється цифра "12", бабуся на сцені займає аналогічну позицію).

Позитивний герой: Самотність... У кожного вона своя. Залишаючись наодинці з собою, я розумію, що я НЕ САМОТНЯ! Перебуваючи далеко від своїх батьків, я пам'ятаю, що я не самотня! Коли обставини не дозволяють мені спілкуватися зі своїми друзями, я знаю, що я не самотня! Навіть на великій відстані від своїх близьких я відчуваю їхню підтримку, я відчуваю любов і ласку, я відчуваю їхню присутність нехай не фізично, зате серцем. Пам'ятайте, де б ви не були, у якій ситуації не опинилися — ВИ НЕ САМОТНІ! Цінують кожен момент свого життя!

(Цокання годинника. Дівчина зупиняється в центрі сцени).

Автор: Життя складне і непередбачуване. Але завжди слід пам'ятати, що у світі існують більш важливі проблеми, ніж зламаний каблук чи невдало проведене свято. Набагато страшніше - відчувати самотність. Утім, навіть від такої хвороби існують ефективні ліки. Так, маленька дівчинка була б значно щасливішою, якби батьки приділяли їй більше уваги (дівчинка заводить свій годинник і йде на авансцену), а дівчина-підліток, знайшовши коло однодумців і розуміння батьків не була б такою сумною (дівчина заводить свій годинник і йде на авансцену). Цю жінку зробило б щасливою кохання і увага батьків (жінка заводить свій годинник і йде на авансцену), бабуся не почувалася б самотньою, якби діти та онуки навідували її частіше (бабуся заводить свій годинник і йде на авансцену). Страждає від самотності і ця молода дівчина, хоч і налаштовує

себе на позитив дівчина заводить свій годинник і йде на авансцену). Із самотністю треба боротися. Нехай у житті кожного з нас буде лише...

Разом: ...одна хвилина на самотність!

(актори кланяються).

Питання для обговорення:

1. Які Ваші враження від сюжету вистави? Які засоби активізації глядацької уваги Ви помітили?
2. Які соціально-педагогічні проблеми піднімаються у виставі?
3. Охарактеризуйте соціальне середовище кожної з героїнь та його особливості.
4. Які методи та форми виховання були порушені у героїнь у відповідному віковому періоді?
5. Яку консультативну допомогу може надати соціальний педагог і працівник кожному з героїв вистави?
6. Чи є самотність соціально-педагогічною проблемою? Які об'єктивні та суб'єктивні чинники її обумовлюють? Які соціально-педагогічні функції спрямовані на подолання цих чинників?
7. Адаптуйте дану виставу до методики форум-театру.
8. Проаналізуйте шляхи виходу з ситуації, що були знайдені у процесі роботи за методикою форум-театру.